

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvu „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Ptujski Martin Luter.

Ze lansko leto je »Naš Dom« v 9. številki pisal, da ptujski »Štajerc« dela na to, da bi stajerski Slovenci zatajili svoj jezik, da bi njihova posestva prišla v kremplje nemčurske gospode in da pripravljajo pot

za luteranstvo.

To nam spričuje vsaka letošnja številka »Štajerca«. Njegovo hujskanje presega že vse meje. Dela se kmetu prijatelja, slovenske rodoljube črni, zlasti pa hoče spodkopati naši duhovščini vso veljavo. Tako je delal tudi Martin Luter, tako delajo vsi hujskači, puntarji in sleparji. Martin Luter je bil že v 15. letu čisto pokvarjen in pozneje je tako grdo živel, da so se ga sramovali njegovi lastni prijatelji. Njegov prijatelj Jasius ga imenuje »pravo kugo za mir, najhudoobnejšega vseh, ki po dveh nogah hodijo, ki je vso Nemčijo pahnil v pravo razdivjanost.

In ta človek je s svojimi ničvrednimi pajdasi z besedo in pismom hujskal kmete zoper skofe, duhovnike, menihe in gosposke katoliške vere. Oznanjeval jim je evangelijsko prostost, naj vržejo prvi »popovski jarem«, strašnih reči je dolžil katoliško duhovščino.

Njegove besede so obrodile sad. Kmetje so se spuntali, začela se je strašna krvava

vojska, v kateri je padlo čez 100 tisoč ljudi. Kmetje so bili premagani in grozno kaznovani. Vse drugače se je zdaj Luter obnašal. Prej je kmete imenoval »svoje ljube prijatelje« (kakor zdaj »Štajerc«), ko pa jih je nahujskal in videl, da so premagani, potem je pa napisal pismo »proti razbojniškim in tolovajskim kmetom«, v katerem je suntal kneze in grofe, naj pokoljejo kmete kakor stekle pse!

Takšen je bil Luter in ravno takšen je »Štajerc«. Zdaj hujska zoper duhovščino, ko pa so lani prišla pred mariborsko sodnijo strašna hudodelstva, takrat je »Štajerc« po Mariboržanki pisal, da smo Slovenci tolovajsko ljudstvo. — Nemčurski krčmarji hočejo s šnopsarijo poživititi naše ljude, »Štajerc« pa s pisarijo hujska.

Bruna v lastnem očesu ne vidi.

»Štajerc« nam očita, da delamo sovražstvo, slovenske poslance in rodoljube črni, da odirajo kmeta, o slovenski duhovščini prepisuje iz Mariboržanke in celjske vahte hudobna obrekovanja. To pa ravno on dela in njegovi »poštenjaki«.

Božji Zveličar je bil sama ljubezen, ni imel kamor bi glavo naslonil, nikdo mu ni mogel očitati greha, pa vendar so ga tako strašno sovražili, dolžili so ga, da z grešniki je in pije, da ljudstvo zapeljuje, da šunta zoper cesarja. Bil je obsojen in

umorili so ga. Ali je tedaj čudno, da tudi z nami, ki smo ljudje, tako ravna hudobneži, katerih trombeta je »Štajerc«.

Kjer gifta krota kvaka,
Čednost, poštenost plaka.

Kristus je imel med apostoli izdajalca Judeža, ali so torej bili vsi apostoli ničvredni potepuhi? Tudi v duhovskem stanu se najdejo pleve, ki ne živijo po naukih sv. cerkve, ampak po duhu tega sveta. Ali je zato treba hujskati zoper ves stan, zoper celo katoliško cerkev. O takih veljajo besede Kristusove: Na stolici Mojzesovi sedijo, kar vas učijo, to storite, po njih delih pa se ne ravnajte (Mat. 23, 2).

To je prava luteranska hudobija, da črnijo duhovnike in slovenske rodoljube, ljudje, ki imajo sami bruno v očesih.

Ali poznate kričača Wolfa? To je mož, katerega so naši nemškutarji imeli za preroka, imenovali so ga »rešitelja nemštva«, on je najbolj kričal »proč od Rima«. In zdaj se vidi, kakšen poštenjak je to. Wolf in njegovi pajdasi so počinjali take reči, da je človeka strah, prelamljali so zakon, dali se podmititi, pobirali so med Nemci denar za svoj žep. Pa to je poštenjak »Štajerc« vse zamolčal, našim poslancem pa očita še tisto plačo, ki jo dobijo kakor vsi poslanci. O naših zadrugah in društvih vedno laže, da pokajo, zdaj pa je v nemčurskem trgu Sv. Lenartu nekaj počilo, da

Pesem slovenskih deklet.

Zložil M. Z.

Pomlad! beseda vedno živa,
Kako pač sladko vsem donis,
Kako vse stvarstvo, ki se sniva,
K življenju, delu spet budiš!
Pomlad se tudi nam poraja,
Slovensko dekle s spanja vstaja,
A v srcu tlé mu sladke nade —
Me gremo naprej, me mlade!
Vstajenje! vsepovsod odmeva...
Zvedavo gleda cvetka v svet,
A drevje s krasom se odeva,
Vzdehtni poljan čarobni cvet.
Te cvetke, glejte, smo dekleta,
Navdušena za čustva sveta,
Pričele delo me bi rade.
Me gremo naprej, me mlade!
Na delo! močno klic se dviga
v naravi k delu vse hiti,
Krilati zbor svoj glas povzdiga,
In pesem kmetu znoj sladi.
I nam kipi pogum, veselje,
Na delo, v boj drve nas želje,
Da rod naš mili ne propade.
Me gremo naprej, me mlade!

Plevel se meša med pšenico
In osat njivam dela kvar,
Sovrag i naš pesti s krivico,
Upognil nas ne bo nikdar —
Med bojne vrste me Slovenke
Z mladenčici stopamo mladenke,
Da rodnih nam svetinj ne vkrade.
Me gremo naprej, me mlade!

In kakor vrli kmet na setev
Ozira vedno se s skrbjô,
Ter, dokler ni končana žetev,
Za blagoslov roti nebo.
Tako se narod v n a s ozira,
Na našo se pomoč opira
In v nas vse svoje stavi nade.
Me gremo naprej, me mlade!

Zato vihraj zastava Slave
Mladenkam čvrstim, vrlim v čast!
Saj blagih src smo, duše zdrave,
Poštenost nam je sveta last.
Za nami vrstnice hitite,
In v krepko zvezo se sklenite,
Le v slogi se spolné nam nade —
Me gremo naprej, me mlade!

Iz mojih mladostnih spominov.

Bilo je pozno v jeseni proti večeru. Na vaški gmajni nekje v Renaniji se igra več dečkov pod lipo. Kar skoči jeden izmed najmlajših po koncu, ter kazaje s prstom na bližajočo se postavo, Janža pevca, steče k materi v kuhinjo, da ji donese novico: »Mama, Janža gre, je spet pijan.« Mati, premožna, a kakor je bilo videti, ne preveč zadovoljna in srečna kmetica, ne odgovori na to nič, ampak pridno razgrinja ogenj v peči, kakor da bi hotela s tem odgnati žalost, ki se je je vselej lotevala, kadar jo je kdo spomnil na tege Janža.

Kmalu se prikaže napovedan gost sam med vrati, obdan od kope vaških otrok. Rudeč nadut obraz, kuštravo brado, potučkan cilindar, raztrgane hlače in raztrgani čevlji, je prvo, kar opazimo na njem; ob enem zahrešči hripav glas: »Dober večer, mati!»

Žena pa mu mirno, rahlo odvrne: »Bodi pri miru, si spet pijan.»

»Mama, me bodete vendar pustili na pod?« nadaljuje isti hripav glas.

se samemu hudiču grdo zdi, in poštenjak »Štajerc« molči. 200 tisoč kron je smuknilo nekam, tisti kmetje, ki okoli Sv. Lenarta verujejo v nemčurski evangelij, zdaj lahko občudujejo nemčurske kmetske prijatelje. Naj vendar enkrat odprejo oči tisti, katere še »Štajerc« pita s svojimi oslarijami. Le pogledite tiste, ki ga že dalje časa prebirajo, ali se ne kaže pri njih neka zlobnost, zakrknjenost, prepirljivost, sovraštvo do slovenskega rodu in katoliške cerkve?

Pošten kristjan ne more biti,
Ki »Štajercu« se da voditi.

Slabe šole na Koroškem.

Blebetava liberalna starka graška »Tagespost« je 16. majnika prinesla pismo nekega Kotljana, v katerem lažljivo kaže, kakšna je naša koroška slovenščina. Glasi se takole:

»Jes moram Vam par traurig najigkejt bekont dati, da smo mi slovinci v nasey gmajndi per aušuswoli an verdamani niderlog erlaidali in da so liberalci v sah treh wolkörpra shtofeld behauptali in še ana ersocmana niso mam bewiligali. — Uržah ot de niderloge so niderloge je pa umštond, da so se noše onfirarij cmav bekimrali, da bi biv Ciril-Verajn tuka ano versomlengo veranastoltov. — Mi smo möli burhermastra ana gutsbesicarja v voršlogo, kje s tajclonda perbandrov in ves čas znami haltov in se tu di berajt erkleruv vse šribarije per gmajndi unentgeltlich besorgati, kaj unca kše nobene štíme za aušusa si derholtov?«

Ne moremo verjeti, da bi kdo pisal tako strašno zmes. Če pa je reš, osramočen nismo koroški Slovenci s svojim jezikom, ki je žalibog res po nekaterih krajih slovensko nemške meje zelo popačen, temveč sramotilno blato pada na naše nasprotnike nazaj.

Nemškutarski liberalci! Dajte in pripomagajte nam do pravih šol na edini pravi podlagi materinega jezika in videli bode, da se bomo povzdignili visoko nad vašo omiko in učenost. Potem nas imate pravico blatiti in sramotiti pred svetom, prej ne!

»Ne, ker si se spet tako napil, če bi bil trezen že, zdaj pa ne.«

»Eh, bom le šel, saj poznam svojo dobro mamico dobro«, se noro zakrohoče Janža in začne popevati v nerazumljivem jeziku.

»Tiho bodi, pa se spravi na pod, naprej itak ne moreš. Ali boš kaj jedel?« ga še vpraša sočutno mati. A on je že ne čuje, zato veli najmlajšemu sinčku: »Nesi mu, Cirilek, nesi odejo!« Kmalu zatem se prikaže zopet Janža med dvermi, zdaj s kotrom prek glave, želeč: »Lahko noč, mama.«

»Lahko noč«, vzdihne žena ter zmaja z glavo.

Otroci gredo s pijanim potepuhom — ki ga nihče v vasi ne pozna razun morda te gospodinje — na pod, pomagajo mu pripravljati postelj ter ga začudeno ogledujejo. Ta se združne na bližnji kup slame, položi polaman cilinder poleg sebe na snop, potegne še steklenico šnopsa iz žepa in dene pod klobuk za žejo po noči. Cirilek mu ponudi odejo, ob enem mu zakliče eden mladih: »Janža, molkati še moraš

Graški liberalni list pa kaže v pravi luči žalostne razmere naših slaboznanih šol. Ko na naših šolah deček ali deklica dopolni s 14 letom svojo šolarsko dolžnost, dostikrat doma ne zna napisati svojim staršem ne slovenskega ne nemškega pisma, ne zna niti slovenskega evangelija prebirati in če bi mu dal nemško knjigo v roke, jo mogoče brati zna, razume pa je nikar.

Posebno žalostno je po nekaterih krajih, kjer so šole popolnoma nemške; take so za slovensko deco prave mučilnice, kjer se ne nauči ničesar, temveč se trati zlati čas mladostnih let. In kako malo se nauče na takih šolah otroci najbolj potrebnega krščanskega nauka, ker dostikrat gospod katehet pri najboljši volji in zmožnosti ne došeže ničesar. Bog nam bode sodil tiste, ki imajo na vesti sedanje šolske razmere na slovenskem Koroškem. Odgovornost njihova je velikanska. Pa kaj se brezverski nasprotnik briga za odgovornost, kaj je njemu mar sreča in pravi napredek našega ljudstva. Slovenec ima na Koroškem samo dolžnosti, pravic nima nobenih.

— a —

Politični razgled.

Poslanec dr. Miroslav Ploj je govoril jako ostro proti nezdravim sodnijskim razmeram na Spodnjem Štajerskem. Rekel je tudi odkrito, da si slovenski kmet ne upa več sam pred sodnijo, ker nima zaupanja do nje, in se vsled tega mora skoro vsakokrat obrniti do advokata. Dne 30. maja pa je poslanec dr. Ploj, ki zastopa ptujsko in ljutomersko glavarstvo, poročal o postavi, s katero se naj zabrani, da se židje in drugi špekulantje ne bodo več igrali s cenami žita. G. dr. Ploj je v tej zadevi, ki je velike važnosti za kmete, v celi državni zbornici najbolj poučen mož. Že pri predpovetovanju se mu je na predlog velikonemškega poslanca Irota za njegovo kmetom prijazno delovanje izrekla zahvala. Seveda, vkljub temu pa se nahajajo še »Štajerčevi« pristaši, ki Ploja blatijo, obrekujejo in zasramujejo. Sram jih bodi!

predno se vležeš.» »Kar hitro«, je odgovor. In s hripavim glasom jame si tako, kakor mašnik pri oltarju popevati: »Pater noster, qui es in coelis...«

Nekaj časa ga tiho poslušajo deca, potem se razidejo polagoma, le Cirilek ga še čuje peti, ko je že podna vrata zapahnil za seboj, očesci se mu zasolzita, zakaj, kar si je srčno želel enkrat biti — gospod — to bi bil imel tako kmalu postati nesrečni Janža. Nižje redove je že imel, pa se je slekel talar in zašel na kriva pota.

Prej ko po navadi se je zbudil zjutraj Janža na podu, huda žeja ga je mučila vso noč. Zdaj ga vidimo sedeti v kuhinji na kamnu, drži pred seboj velik pisker kave in kos belega kruha. Ta nikakor neče skoz grlo, kavo pa slastno požira, da bi si pogasil notranji ogenj.

Mama pa imajo dosti opraviti v kuhinji in ne nehajo pri vsem tem z raznimi opomini, svarili, grožnjami mečiti komaj enkrat treznega Janža. In solze, debele solze ko lešniki se udero po zanemarjenem licu nesrečnega Janžeta. Začudeno gleda

Napad na italijansko kraljevsko dvojico. Napadi na vladarje nočejo pothiniti. Pomisleka vredno je, da napadalci niso vernopobožni katoličani, ampak brezverci. Pretekli teden je v Neaplju vrgel neki Vincenc Guerier dva debela kamena na vlak, v katerem sta se peljala italijanski kralj in kraljica od otvorjenja poljedeljske razstave v Palermu. Napadalca so zgrabili, a občinstvo je kraljevi dvojici prirejalo prisrčne ovacije.

Zmaga katoličanov v Belgiji. Volitve v belgijsko poslansko zbornico so se izvršile s sijajno zmago katoliške stranke ter s propadom socialistov in liberalcev, ki so ob zadnjih nemirih že menili, da so za vselej zlomili »klerikalno« nadmoč. Poleg vseh dosedanjih poslancev so si katoliki priborili sedem novih mest, tako da šteje sedaj katoliška stranka 94 poslancev, vsa opozicija, med katero prištevajo tudi dva krščanska demokrata in enega neodvisnega poslanca, pa le 72 mož. Od teh je 35 liberalcev in le 34 socialistov. Katoliška stranka sicer sedaj še ne razpolaga z dvetretjinsko večino, toda če bo stranka tako napredovala, kot v zadnjem času, ni več daleč čas, ko se tudi to zgodi. Zanimivo je izza te volitve posebno dejstvo, da so bili izvoljeni vsi dosedanji katoliški poslanci, kar je pač najboljši dokaz, da se mej prebivalstvom nikakor ni omajalo zaupanje do svojih zastopnikov; še zanimiveje pa je to, da so propadli socialisti v Charleroi, torej v kraju, kjer so ob zadnjih nemirih najbolj rogovilili, a je zapeljano delavstvo sedaj spoznalo svoje »prijatelje«. Enaka usoda je zadela liberalce v Antverpenu, kjer so bili zadnjič protikatoliški kričači silno glasni. Splošno se je torej sedaj pokazalo, da so propad protikatoliških strank povzročili ravno zadnji nemiri, katere je tudi »Naš Dom« opisal.

Mir v Južni Afriki. Danes imamo že napis: mir v Južni Afriki, dosedaj smo imeli vedno napis: vojska v Južni Afriki. Bojevanje med Buri in Angleži v Južni Afriki je prenehalo, vojskovodje se pogajajo za mir in ko bodo dobili naši ljubi naročniki ta list v roke, bo mir menda že tudi javno proglašen. Buri ho-

mali Cirilek tega raztrganega, plakajočega moža. Ko Janža vidi v njegovih nedolžnih očeh to usmiljeno, sočutno dušico, se ga polaste neka nenavadna čustva. Svojo tresočo roko nehote stegne nad kodrasto glavico dečkovo, oči povzdigne proti nebu in s hripavim, na pol drhtečim glasom slovesno izpregovori: »Oh mati, ko bi bil pač dan temu otroku talent, ki ga jaz nisem znal porabiti, ki sem ga jaz v pijaci utopil! Zato pa naj postane ta otrok to, kar sem imel biti jaz, a nisem — duhovnik Gospodov!«

Mati si v predpasniku briše solzne oči njena stara srčna rana se ji je odprla, stare želje so je ji spet vnele.

Janža odkrevsa med tem svojo pot dalje. Ko zgine za bregom, Cirilek, skoro jokajoče, vpraša mater: »Zakaj pa ne neha biti pijan?« Ona odvrne: »Ne more pustiti pijače, moral bi iti v samostan, pa neče.«

Otrok tega ne razume. Pa srčna želja se je materi vendar le izpolnila, in kar ji je bil zgubljen student napovedal tisto jutro, se je izvršilo.

čejo priznati nekako odvisnost od Angležev, Angleži pa so v drugih rečeh pustili. Ujetniki bodo vsi oproščeni, premoženje se bode vrnilo Burom. Angleški kralj se bode dal še letos kronati, zato pa je silil, da se konča vojska. Ne bilo bi namreč lepo, ako bi kralj slavil hrupne veselice, njegovi vojaki pa bi med tem na bojišču prelivali kri zanj.

Kako naj dostojno se in vljudno obnašamo?

Kako bodi naše oblačilo?

Ljudje, posebno pa ženske, ki se rade kažejo pred svetom, ljubijo lišp in lepo obleko. Zato se oblačijo mnogo imenitnejše, kakor jim dopušča njihov stan. Marsikatera ženska se čuti nesrečno ter je polna nevošljivosti, ako se ne more zmiraj oblačiti po najnovejši modi. Kdor ljubi lišp in krasno obleko, je navadno prevzetan ali pa ima kakšne druge pregrešne namene. Sv. Ciprijan pravi: »Komu velja obleka največ na svetu, temu velja čednost najmanj.« Veliko pohujšanje pride iz take strasti in velika odgovornost čaka takega človeka. Koliko se zapravi s tem časa in denarja! Mnogi žrtvuje svoji obleki zdravje, svojo časno in večno srečo. Tudi pri obleki nam mora biti pravo merilo naša vera in zdrava pamet.

Zivalim je omislil Bog za zimo bolj toplo obleko kakor za poletje, ptički dobijo bolj gosto perje, živali bolj gosto dlako in topel kožuh. Tako se naj ravna tudi naša obleka po obnebu in po letnem času. Po letu naj bo lahka, po zimi topla pa ne pregorka. Nekateri se namreč po zimi tako močno oblačijo ter si zavijajo vrat in glavo v toplo kužuhovino, kakor bi menili iti naravnost v Sibirijo. S tem se ne krepi telo, marveč postaja zmiraj mehkužnejše. Srednja pot je tudi tukaj prava pot. Ako pa si krepiš telo, glej da ne pretiraš. Ni treba vsega telesa enako oblačiti. Glava bodi hladna, noge pa tople, to je glavna reč. Obleka se mora velikokrat snažiti. Poglej zopet v naravo! Zvita mačka ne lovi zmiraj miši, ampak si vzame čas vsak dan, da si očisti svoj kužuh. Še vrabec si gladi in snaži svojo sivo suknjico, ako si jo je zamazal. Kako se čistijo race, goske itd. Učite se od njih ter ne trpite na svoji obleki grdih peg in madežev. Spremenjaj pogostokrat srajco in drugo spodnjo obleko, posebno če si se močno potil ali pa te je namočil dež.

Sicer ne moreš biti zmiraj nov, pa snažno in čedno obleko pa le vendar lahko imaš. Sramoto ti dela le raztrgana in umazana obleka. Vsak se te bode ogibal.

Zajec ima po zimi sicer toplejši kožuh kakor po leti, a vendar po zimi ravno tako urno beži, kakor po leti. Ne ovira ga teža kožuhova. Tako si moramo omisliti tudi mi zmiraj pripravno obleko, da nas ne bo ovirala pri naših opravilih.

Ciril je postal duhovnik in piše te vrstice vsem onim, ki imajo na skrbi učečo se mladež, opominjajoč jih, da naj s svojim slabim zgledom nikar ne vadijo izročeni jim otrok prezgodaj pijančevanja, ako hočejo v resnici, da še kdaj postanejo iz njih pošteni in koristni udje človeške družbe.

pri hoji, ali pa nam celo škodovala na zdravju. V tem oziru jako škoduje in pokvari nesrečna moda. Da je le moderno, pa je dobra tudi največja oslarija! Ozki in trdi ovratniki, kakor jih nosijo navadno možje in mladeniči, povzročijo glavobol, store da si človek vrat prehladi, da mu kri teče iz nosa itd. Jako nevarna je pretesna obleka, ravno tako modreci in pasi, če jih preveč zadruguješ. Veliko in hudo trpijo prsi, pljuča, jetra in celo hrbišče ter se zabrani redno in dobro prebavljanje. Pretesen podvezek nogavic brani redni krvni tok in povzroči krčno žilo. Obuvalo si oskrbi pravilno, ne pretesno ne preveliko. Noga se mora v črevlju lahko gibati, ne sme se tiščati nič. Tako boš se obvaroval neprijetnih kurjih oces. Ne daj si napraviti na črevlje visokih pet. To je le baharija ter brani krepki hod in varno stopanje.

Gospodarske stvari.

Stroj za košnjo trave.

Ni še dolgo temu, kar so bili kmetijski stroji v obče pri nas ne le malo priljubljeni, temveč kar naravnost sovraženi. Vzroki tej prikazni so bili nenaklonjenost vsaki novotariji, nevednost pri ravnanju s strojem in tudi slabi stroji, ker so naši kmetovalci gledali le na nizko ceno, ne pa na dobro kakovost, in tako je marsikateri gospodar zaradi ene slabe izkušnje s kakim strojem, kateri je bil sam vzrok, zavrgel sploh vse kmetijske stroje in je svojo sodbo širil med sosedi. Časi so se pa spremenili; na eni strani so se gospodarji privadili delu s strojem, na drugi strani jih pa pritiska sila, da morajo poseči po strojih, ker postaja pomanjkanje delavcev vedno bolj občutno, in tako je prišlo, da dandanes naši gospodarji že v precejšnji meri rabijo stroje in da kmetijski stroji pridobivajo tudi v našem kmetijstvu vedno več tal.

Stroje bo pa moralo naše kmetijstvo vedno bolj rabiti, ker le z njimi je mogoče pridelovalne stroške znižati in tako narediti kmetijstvo bolj dobičkonosno, in le s stroji bo v bodočnosti zaradi silnega pomanjkanja delavnih sil mogoče zmagovati kmetijska dela.

V kmetijstvu je to posebno slabo, da ni mogoče rabiti delavcev enakomerno vse leto; zato silijo delavci v mesta in k obrti, kjer vse leto dobivajo zaslužek. Ko je pa pri kmetijstvu veliko dela, t. j. spomladi ob setvi in zlasti poleti in jeseni o košnji, takrat nam manjka na vseh straneh delavcev. Posebno občutno je to pomanjkanje ob košnji sena, zlasti če vreme nagaja; in na tisoče stotov sena se pokvari, ker ni moč trave pravočasno pokositi. Temu velikemu nedostatku bomo v bodočnosti mogli odpomoči le s porabo strojev za košnjo trave. Stroji za košnjo trave so dandanes že tako popolno sestavljeni in tako preprosto urejeni, da jih lahko vsakdo rabi, in njih cene so take, da jih zamore vsak boljši posestnik, manjši posestniki pa, kakor so n. pr. naši, jih pa lahko skupno naroče. Pogoji za rabo teh strojev je pač ta, da so travniška tla očiščena grmovja, kamenja in starih obrastlih krtin. No to je pa samo ob sebi potrebno, tudi če ne kosimo s strojem. Če bomo pričeli rabiti stroje za košnjo trave, bo to vrhu vsega drugega imelo tudi to dobro posledico, da bomo travnike

pridneje gleštali. Napačno je pa misliti, da je s strojem mogoče kositi le na travnikih, ki so gladki kakor miza. Ne! Da le ni kamenja in majhnih kupčkov, pa dober stroj lahko dela. Istotako je vseeno, če je travnik v bregu ali če je valovit.

Če se odločimo kupiti stroj za košnjo trave, izberimo si dober stroj, ki naj bo najboljši tako glede sestave, kakor tudi glede blaga, iz katerega je narejen. Naše tvornice za kmetijske stroje še ne izdelujejo priporočenih strojev za košnjo in tudi nimajo tako izbornih surovin kakor Amerikanci, zato danes ameriški stroji te vrste po vsem svetu nadvladujejo. Izmed ameriških strojev so pa oni iz tvornice Mack Cormick v Šikagu najbolj slavni, kajti ta tvrdka, ki je v tej stroki največja na svetu, je l. 1831. prinesla prvi tak poseben stroj na trg in je od tistihdob neprestano svoje izdelke zboljševala.

V nastopnih vrstah opišemo Mack Cormickov stroj za košnjo trave, ki je najbolj priljubljen tudi v Ameriki, kjer so glede strojev zelo natančni. Ta stroj, po imenu »vertikal«, je narejen na posebno željo onih, ki imajo na travnikih še veliko kamenja, drevesne store, ali ki hočejo kositi po travnikih, obsajenih z drevjem. No, tak stroj mora biti tudi za nas primeren. Pri njem je mogoče rezilno napravo hipoma dvigniti popolnoma navpično (vertikalno), in tako brez škode peljati mimo kakega kamena, štora ali drevesa. Ni bilo tako lahko sestaviti tak stroj, pri katerem se da z največjo lahkoto rezilo dvigniti, ne da bi se stroj ustavil in ne da bi stroj ravnotežje zgubil! Stroj za košnjo trave pri katerem se rezilo navpično dvigne, mora biti tako narejen, da kolesje samo neha delati, brez pomoči voznikove, kakor hitro se rezilo dvigne. Če to ni tako, potem se gonilni drog zavira, ali celo zlomi, kakor hitro se rezilo v gotovo višino dvigne. Naprava, s katero se kolesje stroja »vertikal« ustavi, je silno umna in preprosta ter velikansko deluje. Vozniku ni treba na ustavljanje kolesja prav nič paziti. Ta stroj ima torej vse prednosti, katere moremo od njega zahtevati, z njim se izborna dela po nevarnih tleh, in mogoče se je ogibati vseh ovir.

Razne novice in druge reči.

Častna izjava. Podpisano uredništvo izjavlja, da v dopisu iz Gornje-Savinjske doline (Volitve in še kaj) v št. 13. »Našega Doma« z dne 7. novembra 1901 nikakor ni nameravalo žaliti g. Rasto Pustoslemška.

Ed. Jonas,

odgov. urednik „Našega Doma“.

Kmetско zborovanje je bilo dne 1. junija pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Kot govornika sta nastopila g. državni poslanec dr. Miroslav Ploj in g. deželni poslanec dr. Fran Jurtela. Kot poslušalci so prišli mnogoštevilni kmetje. Pripeljal se je na zborovanje tudi iz bogoslovja nagnani urednik »Štajerca« Drevenšek. In kaj mislite, kateri kmet ga je pripeljal? Noben kmet, ampak ptujski žid Fridrich ga je pripeljal in hvala Bogu tudi odpeljal. Vendar »šprican« bogoslovec ni imel prilžnosti poslušati celega zborovanja. Ker ni bil tih in miren, kakor se spodobi za ljudi njegove vrste, pokazale so mu močne in trde roke pot na zrak, kjer ga je žid prijazno sprejel in ga zopet nazaj v Ptuj odpeljal. Stavimo pa sedaj, da »Štajerca«

tega zborovanja ne bode prav lepo opisal. Dr. Ploj je govoril o delovanju državnega zbora, da se je odpravila mitnina, se naredila postava za kmetijske zadruge in se sedaj tudi sprejela postava o trgovini z žitom na obroke, kar je bilo za kmeta zelo škodljivo. Glede uravnave Pesnice so sedaj slovenski poslanci toliko dosegli, da bo država prispevala 45%, dežela 45% in posestniki ob Pesnici 10% stroškov. Vendar se še mora prej urediti posebna deželna postava za uravnavo. G. dr. Jurtela je grajal zaspanost mnogih kmetijskih posestnikov, ki se za tako važne volitve kakor so za pridobninsko komisijo nič ne brigajo. Potem pa pridejo pritožbe in nihče jih v komisiji ne zastopa. Govoril je o vinski klauzuli, katera dovoljuje Italijanom, da po ceni uvažujejo k nam svoja vina, s katerimi se potem kvarijo in pačijo naša. Vabi zborovalce, da se bolj brigajo za pouk v gospodarstvu. Vse napreduje, zato mora tudi naš kmet napredovati. Na tem mestu je začel nek »Štajerčev« častilec ugovarjati, češ z gospodarskim poukom in z gospodarskimi šolami ni nič, dovolj je, kar se sin pri očetu nauči. To so vam nazadnjaki »Štajerčevi« pristaži, čeravno se njihov list včasih hoče pobahati, da je napreden. Nadzornik kmetijskih zadrug za Spodnji Štajer g. Rožman je priporočal zadruge ter obljubil, da jih rad pride snovat, ako le želijo. V miru se je potem zaključilo zborovanje.

Dišeče cvetje iz »Štajerca«. »Štajerčeva« »naprednost«. Spodnje Štajersko »napredno« glasilo »Štajerc« izvršuje svoj »vzvišeni« poklic uprav v najboljši »klasični« slovensčini. Nabrali smo nekaj najkрасnejših mest, katere podajemo tukaj čitateljem v razvedrilo. V nekem podlistku se pripoveduje, da je šla neka »Fefika« za svojim »maltomoharjem« v »Oberštajer«, kjer je svinje »futrala«, včasih k oziko pasla, je mogla celi dan malto delati, da si je kaj »privrtala«, da je svojemu sineki, ki je bil pri neki babici na »košti«, za »krühok« poslala. Vse to je delala iz ljubezni do »maltomoharja«, o katerem je mislila, da je dober človek. Pa revica se je zelo motila tako mislevši. Ko je namreč v soboto prišla »colinga« jo je Jakec z njimi popihal v krčmo. Ko je naposled prišel domov, ga je naša Fefika sprejela: Ti presneta para pijana, ki celo noč lumpaš, jaz pa »krüha« nimam in »tüdi« Tonek nima štünfov, »hobice«, no »röbače«. On ji je odgovoril s tem, da je nekaj piskrov potrl in tudi njo malo »pofirmal«. O »fašniku« sta se vzela. »Štajerčev« podlistkar pripoveduje, da so »nezgrüntano« mastno lesico zadrgnili. Imela je 50 »pintov« »žmavca«, s katerimi so krofelne pražili, düple mazali in pa še »stiflatne« črnili. In klobas so naredili »tote forme«: »düre burst«, »salami«, »birsti« itd. Vse so na »kakšno vižo« v »hasek« spravili. Še celo rep so »ponücali«. Po »talanju pištelcov« so brautfirer, 2 kranceljungfravi in drugi gostje sedli v »bagerle« in hajd k zdavanju, ki se je pa za ta »fašink« razdrlo, ker Fefika nevesta ni imela »taufseina« s seboj. S pobitim srcem pove to starešina svojim »gostivanjsakom«. Ker je bil pa »fašink« takrat zelo kratek, ni mogel naš Jakec dobiti »taufseina« in je za sedaj ostal še »ledičan«. Do družega fašinka si bo pa že vse »dokumente« preskrbel. — Ta velekrasni podlistek »naprednega« »Štajerca« je spisal

in podpisal Fefikinega ženina »šulkamerad«. Ne vemo, kaj da bolj občudujemo ali duševno nerazvitost ali brezmejno predrznost »Štajerčevih« »pisateljev«, ki si pod zastavo napredka upajo nuditi tako prismo-darjijo svojim čitateljem. To je »Štajerčeva« modrost in »naprednost«. Le naprej, le naprej — v neumnosti! To je pristno nemčursko cvetje, katero se goji v nemčurskih solah. Še en šopek dišeče naprednosti: Kseftverderber, erzacman, iz kufrä, hauptplac, kasacijonski dvor, po vsih arzetih, oštarija, gmejski špeh, rihtarija, špegel, luftbalon, žauba, v klostrah, šneidfeder, sveti Johannes, šacajo, kinder in stumadlov, profit, ausverkar, fabrika, einrukali, no alsten, po placu, zviker, hofrat, luft, everbsajm, v kajho, farmerster, šriftkomandant, licitiringa, trunk, iz kancelna, pogruntali, požlahntenje, šinfati, rečti, dosečti, stričti, štenkat, šika se vam, brez da bi, v Makavljah je en skriti kot, fantom in dekletom, vnela se je ljubosumnost, kdor da je višji, z dvema možoma. Kako lepo se bere in razume sledeče: Če pa Vas fante in dekleta bizelska ta vodja še nadalje bo napeljal njegove spise prepisovati in bo čez »Štajerca« take bedarije Vam v podpis predlegal, takrat bomo naše črne bukve odprli. Še lepši je pa sledeči stavek: Je li to ni že zadosti, žalostna prikazen, da si daste v krščanski zavedenosti od komandatov, kojih dolžnost je, Vam pravo nebeško luč, ne pa mesec v vodi kazati. itd. itd. Posebno pozornost »Štajerc« obrača v to, da spodobno sprejema klerikalce. Klerikalizmus, Fihpos, fihposovci, možicelj, klerikalna druhal, grozna klerikalna moč najdebelejšega kalibra, klerikalni podrepniki, smrdeča Fihposova devica itd. itd. Ako še to povemo, da se pridno poteguje in brani »zatirane« kranjske liberalce, mislimo, da ima vsak najlepšo sliko »Štajerčevega« delovanja za ljudsko izobraževanje. Uboge reve, ki morajo tako plesnivo slamo prežvekovati! Pa se naj kdo reče, da »Štajerc« ni dober Slovenec!!

Samomor v Mariboru. Obesila se je na oknu svojega stanovanja v Mariboru knjigovodjeva 28 let stara žena Marija Haas. Zapušča tri otroke, stare tri do šest let.

Od Sv. Barbare pri Mariboru. Veliko veselja in plemenitega užitka so nam napravile meseca maja dekleta Marijine družbe in deklishe zveze s predstavo »Lurške pastarice«. Ker še pri nas nikdar ni bilo kake gledališke predstave, so seveda mnogi ljudje v svoji nevednosti opravljali igro in igralke. Ko pa so igro videli in spoznali nje lepoto, se je ogovarjanje spremenilo v občudovanje. Vsak, ki se je udeležil predstave, je ni mogel prehvaliti. Naša dekleta pa so igro tudi res izborno predstavljale. Vsaka je izvrstno izvršila svojo ulogo, kakor kaka izvežbana gledališka igralka. Zlasti so se igralke odlikovale po lepem, razumljivem, čistem in gladkem izgovarjanju besed; bilo jih je kaj veselo poslušati. Petje slepe Otilije, procesija romaric, spreobrnitev lurške županje je poslušalce ganilo do solz. Igra se je predstavljala štirikrat: pri dveh sobotnih predstavah je bilo po 100 ljudij, binkoštni ponedeljek je bilo 400 ljudij, v nedeljo 25. maja pa 300 ljudij pri predstavi. Poleg domačinov je došlo tudi veliko sosedov od vseh krajev: od Sv. Martina, Sv. Ruperta, Sv. Lenarta, Sv. Benedikta in Sv.

Ane, nadalje od Sv. Urbana, od Vurberga, Ptuja in z Hajdina. Naše bralno društvo je po vsej pravici lahko ponosno na ta krasni uspeh, posebno pa še njegova dekliska zveza, kateri želimo najkрасnejšega razvitka. In naši mladeniči? Čuje se, da tudi oni nočejo »zaostati«; tekem poletja se bode obhajala pri nas mladeniška slavnost, kakoršne še ni videla naša župnija. Že naprej želimo, da bi se izvršila kar najsičajneje; do tistega časa pa bi se naj vsi dobromisleči mladeniči združili v mladeniški zvezi našega bralnega društva.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Na binkoštni ponedeljek je nagloma umrl tukajšnji posestnik in sodar J. Ferk. Zjutraj postalo mu je nekoliko slabo in v par urah ležal je že na mrtvaškem odru. — V nedeljo dne 1. junija pa smo spremili k večnemu počitku starostno marjetskih žen, Jozefo Lampl. Rajna je bila v resnici uzor prave krščanske matere in žene. Svoje 4 otroke — od katerih sta dva tudi že v večnosti — je pošteno odgojila. Zvesta je bila pa tudi svojemu, že dolgo umrlemu možu, s katerim je, kakor sta bila v življenju, tako sta tudi zdaj združena v enem in istem grobu. Sploh je bila rajna nam znancem dobra tovarišica, revežem pa velika dobrotnica. Zato je ji dal ljubi Bog včakati tako visoko starost 88 let.

Truplo njeno v grobu zdaj počiva, Duša pa zasluženo plačilo vživa!

V Leskovcu pri Slov. Bistrici v črešnovski fari je utonila 22. maja v potoku Angela Raitmajer, hčerkica Jozefa Raitmajer, železniškega uslužbenca na Pragerskem.

Sv. Urban nad Ptujem. Ni še veliko časa minulo od tistih dob, ko se je ptujski »kljukec« norčeval iz nas Urbančanov. Poročal je namreč svojim pristašem, da ne moremo stesati barke proti nemčurskemu potopu. Ali kako se je goljufal slovit njegov dopisnik, se bode gospod urednik in Vi cenjeni bralci »Nasega Doma« prepričali iz sledečih vrstic. Dne 27. malega travna t. l. smo dotesali in postavili mogočno »barko«, v katero je vstopilo že isti dan 126 udov, kateri so vsi vneti za blagor našega krščansko slovenskega ljudstva. V teku jednega meseca se je njih število pomnožilo kljub raznovrstnemu nasprotovanju tako, da sedaj šteje društvo 145 udov. Da živimo, pokazali smo že s tem, da smo v precejšnjem številu se udeležili podučnih vesellic pri Sv. Rupertu v Slov. goricah in pri Sv. Barbari niže Maribora, ter se navdušili za čvrsto delovanje za naš obni blagor. To navdušenje se je že pokazalo v tem, da smo si iz društvene knjižnice že izposodili v tem kratkem času 160 knjig. Da je naše »Gospodarsko bralno društvo« že dosedaj moglo toliko napredovati, moramo se javno zahvaliti vsem, kateri so se žrtvovali za nas. Tako so naš č. g. župnik blage volje podarili veliko knjig zabavne in gospodarsko-podučne vsebine, in povrh še brezplačno prepustili sobo v društvene namene. Istotako so darovali knjige posestniki: Matija Rojs, Janez Čeh, Martin Irgl, Franc Potočnik in Vekoslav Hameršak. Tudi slavna »Slovenska Matica« nam je blagovolila poslati obilo prav uporabnih knjig. Ali da je naša knjižnica mogla narasti na število 303, in da se bo v kratkem še precej pomnožila, k temu so pripomogli navdušeni slovenski domo-

ljubi in naši domačini, kakor so: Veleuč. g. dr. Matija Murko, vseučilišni profesor v Gradcu 10 K, č. g. Anton Salamun, mestni kaplan v Radgoni 10 K, č. gosp. Franc Simonič, stolni vikar v Mariboru 20 K, č. gosp. Vinko Poljanec, kaplan v Škocijanu na Koroškem 6 K, gosp. Josip Čeh, nadučitelj pri Sv. Jerneju 4 K. Ali ne samo naši slavni domačini so se spomnili našega društva, temveč tudi drugi gospodje so poslali svoje prispevke. Med drugimi je vrli naš državni poslanec in dvorni svetnik g. dr. Miroslav Ploj poslal 20 K, naš za vse dobro vneti deželni poslanec g. dr. Jurtela 5 K, narodni trgovec v Ptujju g. Alojz Lončarec 5 K. Da bi se naše ljudstvo v resnici probudilo, sta poslala tudi dva čast. gospoda, ki sta nekaj tukaj blagonsno delovala, blage volje izdatno podporo in sicer: č. g. Franc Zmazek, župnik pri Sv. Benediktu v Slov. Gor. 5 K, č. g. Ivan Jodl, župnik pri Gornji sv. Kungoti 4 K. Bog plati č. g. darovalcem njihovo požrtvovalnost, ter nam daj mnogo njihovih posnemovalcev. Kmalu, upam, Vam bodem, g. urednik, mogel zopet poročati več zanimivosti o napredkih našega društva.

Od Sv. Petra v Gornji Radgoni. Drage tovarišice! Širom slovenske domovine se vrta in značajna dekleta vnamajo za skupno delovanje v blagor milega slovenskega naroda. Kličem vam vsem skupaj tudi jaz, ljuba dekleta, zlasti vam, ki ste pri bralnem društvu: Ne omahujmo nikdar v svojem narodnem mišljenju, ampak neustrašeno delujmo po svojih močeh za blagor drage nam slovenske domovine. Naj nas k temu vnaema ljubezen do Boga, ljubezen do naroda in miloglasnega materinega jezika slovenskega. Naše geslo naj vedno bo in ostane: Bog in narod! Torej le navdušeno naprej. Pokažimo svetu, da v naši petrovski fari živijo zavedni Slovenci in Slovenke, ki hočejo vse svoje moči zastaviti v blagor milega naroda slovenskega. Posnemajmo značajna dekleta drugih far, katerih geslo naj bo tudi naše geslo: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!« — Vaša tovarišica.

Iz Čadrama. Najkrasnejši in najtoplejši dan smo imeli dne 29. majnika na Telovo. Poprej je bil večji del dež in mrz. Ta dan sta prišla iz Lokanje k sveti maši vojvoda Meklenburški in knez Hugo Windiagrec, ker sta bila na lokanjkih planinah na lovu divjih petelinov. — Dne 25. majnika je v šoli poučeval o živino-reji živinozdravnik g. Jelovšek. Poslušalcev je bilo nekaj nad sto.

Dobrna. Dan 25. majnika je bil za našo farno dan vstajenja. »Zveza mladeničev in deklet« stopila je prvokrat pred navdušeno občinstvo. V slogi in skupnem delovanju za naš mili narod in nja nebeske blaginje: za vero in za mili materini jezik hočete ti zvezi delovati. »Viribus unitis«, z združenimi močmi! dosegli bodo naši mladeniči in dekleta to, da si ohrani naša fara značaj slovenski. Občudovali smo izvrstne, navdušene, vznesene govore in dve lepi igri: »Vedeževalka« in »Sv. Neža«. Slava in čast izbornim igralcem! Očaral nas je mili glas naših vrlih pevkinj iz »Zveze« pod vodstvom neustrašljive požrtvovalne gospodične pevke. Bog daj, da bi, kakor se je nebo z 25. majnikom zjasnilo, tudi obnebe našega narodnega življenja se zjasnilo in da nam »Zvezi« že v kratkem spet pri-

pravljate tako podučno in prijazno veselo kot tokrat. Kličem Vam krepki »Naprej!« Dobrnčan.

Nesreča na železnici. Na Zidanem mostu se je ponesrečil železniški uslužbenec Ivan Pavlič. Na nogi težko ranjenega so prepeljali v deželno bolnico.

Slovenski zmagi. Pri občinskih volitvah v Kozjem in Pilštanju je zmagala slovenska stranka na vsej črti nad nemškutarsko.

Iz Artič pri Brežicah. V krog čitateljev »Našega Doma« smo že tudi mi Artičani čvrsto stopili. Odkar so se začele po naši župniji prebirati dobre knjige in v katoliškem duhu pisani časniki, se je začelo naše kmetско ljudstvo veliko bolj likati in izobraževati. Ker pa naša fara ni Bog ve kako velika, zato tudi nima mnogo naročnikov; pa vendar jih je precej naročenih na »Naš Dom«, nekateri pa ga dobivajo kot prilogo »Slov. Gospodarja«, drugi si ga pa pri sosedih posodijo. Pa žalibog, kakor vsaka dobra reč, tako imaš tudi ti, vrli »Naš Dom«, svoje sovražnike. Takozvani ptujski »Stajerc« se kakor povsod, tudi v našo farno vsiljuje, pa prepričani smo, da ne bo dolgo več trosil svojega strupa med nami Artičani, ker bode zmagal vrli »Naš Dom«. — Mohorjeva družba je pri nas zelo razširjena, šteje nekaj čez sto udov. — Novo štirirazredno šolo bomo zidali. — Meseca avgusta lanskega leta smo imeli prvi sv. misijon. In naš č. g. župnik so nam dali prav lepo ocediti našo farno cerkev; preskrbeli so lep tlak in dali pozlatiti veliki oltar in podoba našega farnega patrona. Veliko truda in skrbi jih je stalo to krasno delo. Daj jim Bog zdravje in dolgo življenje!

Zaklad. V Rotenbergu pri Sv. Ani tik ogerske meje so našli v gozdu pod kupom kamenja vrč, ki je bil poln srebrnega denarja. Našteli so okrog 400 srebrnjakov iz 15. do srede 17. stoletja.

Umor v vojašnici. V artilerijski vojašnici v Gorici je inspiciral podčastnik Franc Lainacher. Ko je došel na mesto, kjer je stal na straži artilerist J. Sadelčič iz Celja, ni dobil na vprašanje za dnevno geslo nobenega odgovora. Vprašal je še enkrat. Zopet ni dobil nobenega odgovora, na kar se je obrnil, da gre po patroljo. V istem hipu je počil strel. Lainacher se je zgrudil zadet in je umrl v bolnici. Sadelčič, ki je bil takoj aretiran, je izjavil, da je puško imel k strelu pripravljeno, a da se je po nesreči izprožila.

* * *

Šmihel nad Pliberkom. Ker je »Naš Dom« v 11. številki v dopisu iz Šmihela izrazil željo, da bi se iz našega kraja več kaj slišalo, zato pa sprejmite te vrstice: V marsikaterem oziru naš kraj napreduje, v marsikaterem oziru pa nazaduje. Tako je napredek, da si je veleposestnik Najbrž, katerega posestvo stoji čisto pod Peco, omislil krasno acetalinsko razsvetljavo ravno tako pa tudi naš dovski krojač. Napredek je tudi, da je naš vrli rodoljub Jože Kraut postavil umetni mlin; napredek je, da nosi naš poštni voz dvojezični napis. Vse to in drugo je dokaz napredovanja. A žal, da moram navesti tudi dokaze nazadovanja in nezavednosti. Ustanovila se je mlekarška zadruga, ki pa ne more začeti z delovanjem, ker se kmetje za njo prav nič ne zanimajo in

bode posojilnica, ki je postavila celo poslopje za mlekarjo, prisiljena oddati prostore za prav nepotrebno gostilno ali prodajalnico. Imamo gostilno z nepotrebim nemškim napisom in nihče niti rodoljubi se je ne izogibajo. Trgovec, ki živi od slovenskega denarja, je začel prodajati dopisnice z nemškimi barvami in napisom: »Heil und Sieg« in slovenski fantje in dekleta jih kupujejo ter razposiljajo. Al niso to znamenja nazadovanja in nezavednosti? Prihodnjič, če bo treba še več. — Dva nova zvonova bomo dobili za dično cerkvico sv. Katarine. Z veliko vnemo sta nabirala cerkvena ključarja prispevke, da bi mesto starega poknjenege zvona dobili dva nova, in sta tudi nabrala pri radodarnih župljanih precejšnjo vsoto, ki pa še vendar ne bo zadostovala, da bi se zvonovi plačali popolnoma. Treba bo tedaj še zopet prositi. Le žal, da se je ponesrečil cerkveni kjučar Šotor v Čergovičah, ki je bil glava celemu delovanju; povozil ga je voz tako nesrečno, da mu je zlomil nogo. Dal Bog, da bi kmalu ozdravel.

Dobrolovas. Dan, ki nam dolgo ne bo izginil iz spomina, smo obhajali binkoštni pondeljek v Kokju pri Mežnarju. Podružnica sv. Cirila in Metoda je priredila tam shod in veselico. Akoravno vreme ni bilo najprijetnejše je bila udeležba vendar ogromna. Zbralo se je 700 do 800 zborovalcev. V lepih in prav umestnih govorih so nam povedali prvi g. Dragasnik, potem g. Trunk in g. Poljanec marsikaj koristnega, tako da so jim pritrjevali tudi ljudje, ki niso ravno našega mišljenja in duha. K veselici so veliko pripomogli g. tamburaši iz Celovca z godbo, ki je vsem ugajala. Kar strme pa smo poslušali jasne in krasne glasove šmihelskega pevskega društva »Gorotana«. Kako lepa in v srce segajoča je pač slovenska pesem! V dveh igrah so nam pokazali tudi fantje iz Škocijana in dve dekleti iz Kamena, kaj se s vstrajnostjo lahko doseže; le korajžno naprej! Kakor tamburaši, tako tudi pevci in igralci lahko kličejo: Mi gremo naprej, mi mladi! Med različnimi točkami nas je pa prav izvrstno zabaval nepozabljivi nam »rebrški Ozbej«, kateremu šale in dobre volje nikdar ne zmanjka. Le težko smo se ločili in prekrasni dan nam pa ne izgine iz spomina. Taki shodi in veselice so res krasne, nadepolne cvetlice na pustem narodnem polju tužnega Gorotana, kjer nas skuša kruto tuje nasilstvo za zmiraj potopiti. — Umrla je dobra in blaga gospa Hartličeva v 76 letu svoje starosti. Lepi pogreb je pokazal, kako priljubljena je bila pri vseh. — Hranilnica v Sinčevasi namerava si tukaj postaviti svoj dom. Temeljni kamen se bo kmalu blagoslovil. Že pridno kopljejo kleti in med drugim so skopali tudi ostanke štirih človeških trupel. Kako da so semkaj prišla, se ne ve; da bi bilo tukaj kedaj pokopališče, se ne najde nikjer nič zapisanega. Našli so tudi mramornato ploščo, iz katere se pa ne more ničesar sklepati. Istina je, da so kruti Turki pred 400 leti Dobrolovas požgali, morda so ostanke od tedaj. Obrnjeni so bili vsi proti vzhodu. Kosti so že čisto mehke, tako da jih človek lahko z roko zlomi.

Nenavadna poroka. Nedavno sta se v Ridu na Koroškem poročila zakonska, ki štejeta skup samo — 132 let, namreč »on« 72, »ona« pa 60 let. Stara ljubezen!

Iz Globasnice na Koroškem. (Par žalostnih novic). Pri Proseni v Malivasi je spravil otrok prste v stroj za rezanje in se jako poškodoval. Stariši, pazite na otroke! — Naglo je umrl v Podjuni Vincenc Jeri, hlapec pri Trnovniku; na praznik presv. Rešnjega Telesa je še bil pri božji službi v Dobrlivasi in zvečer so ga že dobili mrtvega na postelji. Na predvečer tega praznika so ga še »pili« v sosedni vasi ter se vrnili zjutraj domov; kdo bi mislil, da bo zvečer že jeden teh ponočnjakov ležal na mrtvaškem odru! Nagle in neprevidene smrti — reši nas o Bog! — Dne 30. majnika si je zlomil pri vožnji p. d. Šotor iz Črgovič pri Šmihelu mogo. —

Velikovec na Koroškem. Nevarno so zboleli vč. g. Lovro Serajnik, ki dopolnijo 6. avgusta 94 let in so že 67 let duhovnik. — Kmetje naše okolice pričakujejo letos slabo letino. Krivo je temu obilo majnikovo deževje in mrzlo vreme. Posebno slaba se godi našim Gorjancem glede živine, ker je ne morejo zagnati na planine polne snega, doma pa jim je pošla že skoraj vsa krma.

Sinčaves na Koroškem. C. kr. poštar v Kazazah je postal tamošnji župnik č. g. Jurij Trunk. Kazaški poljanci pridejo sedaj bolj »med svet« in Borovci se bodo čudili, ko vidijo v kratkem vsaki dan mahati poštnega pota z veliko torbo proti Sinčivesi. Tudi v Škocijanu upajo v kratkem dobiti vsakdanjo poštno zvezo. — Posestniku Oražu na Jezernici, fare Škocijan, je lansko leto vlak zažgal gozd; zgorelo ga je okoli enega orala. Kmet je zahteval odškodnino; ponujali so mu najprej 35, potem 60 goldinarjev, rekoč, da s tem lahko poplača nekaj davkov. Če pa tega noče ne dobi ničesar. »Bomo videli«, je rekel kmet, ki s tem ni bil zadovoljen, in je šel železnico tožit. Ko so sedaj pri železnici spoznali, da jim gre za žep in kožo, so skušali pridobiti Oraža za podpis; pa ni šlo. Vsa stvar je prišla pred sodnijo in pravda se je končno izvršila Oražu v korist in železnica mu je sedaj morala plačati za les in steljo 125 gld., sodnijskih stroškov pa 107 gld. Železnici so torej pri sodnji precej zasolili, nas pa veseli, da je zmagala pravična poštna stvar.

Celovec. Srčen pozdrav »Našemu Domu«! Tudi v Celovcu te prav marljivo čitamo, ker nas jako zanimajo razmere naših bratov na Štajerskem, in v njem najdemo tudi dosti poročil iz naše tužne, a nam vendar drage Koroške, naj si bodo že vesela ali žalostna. Tolaži nas v naših žalostih razmerah tudi zanaprej! Z veseljem te pozdravljamo vselej, ko priromaš v glavno mesto Koroške. Vsikdar nam bodeš dobro došel. Na zdar!

Celovec. Kakor vsako leto, tako so nam tudi letos slovenski bogoslovci priredili prelepo slavnost, h kateri se je zbralo tudi lepo število kmečkega ljudstva. Govornika čč. gg. Rotter in Smodej sta pokazala veliko svojo zmožnost in duhovitost in tamburaši so pod vodstvom g. Vidoviča prav dovršeno igrali. Prelepo je popeval mogočni moški zbor. Gotovo imajo gospodje bogoslovci najboljši slovenski moški zbor na Koroškem, ki bi s svojim petjem delal čast v vsakem mestu. Dal dobri Bog obilnega blagoslova našim bogoslovcem, ki se pripravljajo marljivo za težko poznejše delovanje na slovenskem Koroškem.

* * *

Žalostna smrt deteta in samomor. Na Dunaju se je pripetil nastopni veležalostni slučaj. Neki uradnik je imel dva otročiča: enega treh let, enega devetih mesecev. V tej rodbini je služila 17-letna Katarina Čeh. Ista je bila baje zelo naklonjena otročičema. Pred kratkim so šli stariši popoludne od doma in so varstvo otročičev poverili služkinji. Proti 7. uri se je uradnik povrnil domov in se je takoj približal k postelji malega otročiča. A ko se ga je dotaknil, je zapazil v svojo grozo, da je dete mrzlo — mrtvo. Tisti hip pa je začul tudi, da je nekaj težkega padlo na tlak pred hišo. Bila je dekla, ki se je iz obupa vrgla skozi okno podstrešja. Na rešilni postaji so pogodili, da so lasje služkinje omočeni s petrolejem. Bržkone jej je bil prej namen polito se s to tekočino in se zažgati. No, pozneje se je odločila za skok na cesto. Krivda služkinje pa je bila v tem, da je otroka pogrnila s štirikrat pregrnjenim pogrinjalom in je glava deteta prišla bržkone pod pregrinjalo, zbok česar se je isto — zadušilo. Služkinjo so prenesli v bolnišnico, kjer je kmalu umrla. Ta slučaj smo naveli v svarilo našim ljudem, izlasti materam, katerim je poverjena skrb za take male otročiče.

Varčni občinski svet imajo v Wokinghu na Angleškem. Ta občinski svet je sklenil iz varčnostnih ozirov odpraviti po mestnih ulicah vsako razsvetljavo zvečer in ponoči. Kdor hoče ponoči hoditi po mestu, mora imeti svojo luč.

Napad na vlak. Neznani zločinci so hoteli na Rakeku na Notranjskem brzovlak, ki vozi po bliskovo zvečer proti Ljubljani, spraviti čez velik nasip. Cel vlak bi bil zdrobljen v dolini in težko bi ostalo kaj živega. Zločinci so namreč nastavili težke prage (švelarje) na tir, a železniška čuvaja sta jih ob pravem času odstranila.

Z glavo pod pazduho je prišel na policijsko stražo v Parizu neki mož Marcel Nonneville, toda glava pod pazduho je bila iz lepenke, grlo pa je bilo rudeče barvano. Na svojem grlu je imel enako barvo. Komisarju pa je pripovedoval, da ga je povozil voz ter mu odbil glavo. Komisar pa je hotel blaznika pomiriti ter mu je prijateljsko svetoval, naj gre k zdravniku ter si pusti odbito glavo nastaviti na svoje truplo. »Pač bi bil norec«, je dejal mož z glavo pod pazduho, »to bom rajše hodil brez glave, vsaj me ne bo kdaj bolela, zobje pa tudi ne«. Moža so slednjič vtaknili v blaznico.

Vrnil mu je. Deček je šel po cesti ter držal veliko klobaso v roki. Kar zagleda na drugi stvani malega psa, ki je mirno sedel ter se tam igral. Deček zažvižga ter kliče psa ponujajoč mu klobaso. Pes veselo priteče čez cesto in maha z repom, ali ko pride do njega se nasmeje deček in neusmiljeno udari s palico psa po glavi, da je kar zacvilil. To videč neki mož, vzame iz žepa nekaj denarja ter ga ponudi dečku. Deček veselo stegne roko, da bi vzel denar ali ob tej priliki zavihiti palico in udari z vso silo po dečkovi roki. Ves razjarjen zakriči deček: »Zakaj me biješ! ali sem vas prosil za denar?« Mož vpraša dečka: »Ali je tebe pes prosil za klobaso?«

Materin otrok.

Kako krivo ravnajo starši, ki svoje otroke v zaslepljeni ljubezni preveč ljubijo in jih ne kaznujejo, če zaslužijo kazen, kaže nam naslednja prigodba:

Duhovnika pokličejo k zločincu, katerega so na smrt obsodili. Spokorno je hudodelnik opravil sveto spoved; poznalo se mu je na bledem licu, da se odkritosrčno kesa svoje hudobije. Duhovniku se smili mladi mož, ki bo moral na tako sramoten način končati svoje življenje. Rad bi zvedel, kako je tako daleč zabredel.

Začne ga tolažiti, ter mu govoriti o božji neskončni usmiljenosti, duhovnikove besede so ga ganile do solz in olajšal si je svoje srce s tem, da je povedal duhovniku celo svoje življenje.

Globoko vzdahne ter reče:

«Ah, da sem tako globoko padel, temu je kriva vzgoja.»

«Vzgoja?» vpraša začudeno duhovnik.

«Da», odgovori zločinec, «mati me je tako vzgojila.»

Ko ga duhovnik le ne more razumeti, nadaljuje on:

«Ne govorim v blaznosti, prečastni, temveč popolnoma pri pameti, in kar vam bom povedal, je čista resnica. Od narave sem bil, kakor skoro vsi otroci, svojeglaven. Pa moja mati me ni nikdar posvarila, ter mi vse dovolila. Komaj sem znal hoditi, že sem hotel zapovedovati. Če me je mati nosila na rokah, kričal sem, da hočem hoditi, a komaj me je postavila na noge, vpil sem zopet, naj me nosi; imel sem v vsaki minuti sto želj, a zaslepljeni materin so vse želje bile zapovedi. Prosim me ni učila, a zahvale ni zahtevala od mene. Spominjam se še, kako sem nekaj vpil, naj mi da jesti, a ko mi je dala sladkih jabolok in hrušek, vrgel sem jih na tla.»

«Pa vas mati za tako trmo ni kaznovala?» vpraša spovednik.

«Ravno nasprotno», odgovori zločinec, «to dete je gotovo bolano, je rekla, pa je poslala po zdravnika, a za mojo bolezen v lekarni niso imeli zdravil.»

«Ali vas ni tudi oče odgojeval?» vpraša zopet duhovnik.

«Moj oče je bil uradnik in redkokedaj doma. Bil sem okoli šest let star, ko se je oče vpričo mene pritoževal nad mojo trmoglavostjo, a mati ga je osorno zavrnila, da naj se rajši briga za svoje akte v pisarni, odgoje otrok pa ne razume. Otroci se morajo z dobroto in ljubeznijo odgojevati, da bodo dobri, a jaz kot mati ne bom mlatila po svojem edinem detetu, kakor mlatič po snopju. Tako je govorila mati.»

Te besede je hudodelnik govoril z drhtajočim glasom in solze so se mu lesketale v obeh. Nato nadaljuje:

«V sledečih letih moji stariši niso bili veli srečno med seboj; vzrok temu sem bil jaz. Oče je hotel mojo trmo pregnati. Če je mogoče divjega vola udomačiti, je rekel, bom tudi jaz tega otroka upokoril. Pa mati je vse njegove dobre namere preprečila. Ako me je oče kaznoval z brezovko, takoj je ljubeznjiva mama potolažila svojega ljubčka z raznimi darili, da spozabila se je celo tako daleč, da je očeta zaradi tega psovala ter ga zmerjala za okrutneža. In posledica tega je bila, da sem bil še bolj svojeglaven. Nisem se nič

več bal očetove šibe, saj sem vedel, da je oče krvolok in da me mati brani.

Oče je začel zato bolehati in nenadoma umre v najboljših letih. Ko sem klečal pri odru, na katerem je počivalo mrtvo truplo mojega očeta, streslo me je nekaj in sklenil sem sam pri sebi postati popolnoma drug človek. A ti trdni sklepi so bili kakor perje v vetru; ko so zanesli očeta na pokopališče in ga zagrnili v ozki grob, trajala je še nekaj časa moja žalost in dobri sklepi, pa kmalu sem na vse to pozabil.

Mati mi je zopet vse po volji storila, a očetove ostre roke nisem več občutil, niti se mi ni bilo bati, da bi jo še sploh kedaj občutil in postal sem bolj trdoglaven in samosvoji, ko kedaj poprej.

Bil sem v šestnajstem letu. Do tedaj sem obiskoval šolo, pa tudi učitelji niso mogli shajati z menoj. Seveda je bila mati na moji strani, ter zmerjala na učitelje, češ, da me sovražijo.

Nato sem se šel učiti k nekemu sobnemu slikarju.

Mati si je predstavljala, kako bo njen sinek kot slikar dolge lase nosil, sprehajal se bo po mestu v dragi, imenitni obleki ter se šopiril kakor pav. A pri prvem mojstru nisem dolgo zdržal; ker me je nekdanj posvaril zaradi moje nemarnosti, mi je bilo takoj preveč, bil sem pač razvajen sin svoje matere. Vrgel sem mu čopič v obraz, a lonec z barvami pod noge, ter sem bežal k materi, katera je mojstra zmerjala, kakor prej učitelje, češ, da je mojster zato, da učence poučuje, a ne da jih zmerja. Nato je mati poiskala drugega mojstra, za drugim tretjega in četrtega, a pri nobenem nisem mogel obstati.

Zmiraj globlje sem padal. Nisem hotel priznati, da je sploh kaj višjega nad menoj, nisem spoštoval postav. Kar se mi je zljubilo, to sem storil. Cele noči sem presedel v slabi tovaršiji. Pijančevanje, kartanje in ponočevanje mi je bilo edino veselje. Zadnji sledovi poštenja so zginili iz moje duše, postal sem zanikern lenuh in postopač. Delo mi je smrdelo, zaslužil sem na ta način malo, a potreboval mnogo; dolgove je poravnala mati, tako dolgo mi je pošiljala denar, dokler ji nisem zadnji krajec izvalil. Bila je sama sirota. A ko nisem dobil denarja več od matere, postal sem tat, ter sem si na ta način pridobil denar, katerega sem moral imeti za kartanje in pijančevanje.

Nekega večera sem zapravil pri kartanju ves denar, a za drugi dan sem hotel imeti denar naj velja kar hoče. Pogovorila se je z nekim lopovom, ki ni bil nič boljši od mene, in ko so vsi pivci odšli, je sva krčmarico ter vzela ves denar in vse dragocenosti.

Komaj pa sva ta strašni zločin storila, streslo me je po celem životu, kakor bi me z mrzlo vodo polil, srce mi je glasno tolklo. «Hodi», klical je tovariš in me vlekel proti bližnji šumi. Nekaj časa mu sledim, ali naenkrat obstanem, zdelo se mi je, da je lepo z zvezdami in mescem razsvetljeno nebo vse krvavo, a zemlja pod nogami me je žgala, kakor živi ogenj, tako da sem že naprej čutil muke pekla.

«O Bog! sem li res morilec!» zakričim; revo ti moj denar, a jaz grem se pristočno naznaniti sodnji. Oh, zakaj se ne odpre zemlja, da bi me požrla!

«A vendar sem šel in se izročil pra-

vici. Prve dni, ki sem jih prebil v temni celici, bil sem kakor nor; sam sebe sem proklinjal, ruval sem si lase v obupnosti, a najbolj sem proklinjal tisto, ki bi me bila morala vzgojiti za dobrega človeka, svojo mater. Polagoma sem se umiril. Namesto obupnosti polastila se me je žalost in kes nad grešnim življenjem. O da bi mi le Bog odpustil, da bi odpustil tudi moji materi, kar je na meni zagrešila.

Vas, prečastiti gospod spovednik, pa prosim, pripovedujte moj strašni konec vsem materam, da se ne bodo one in njih otroci prepozno kesali, kakor se zdaj jaz.»

Nesrečnež se je tresel po celem životu, a lice mu je bilo bledo, kakor smrt. Duhovniku je bilo žal za to mlado življenje, tolažil ga je, ter mu obljubil, da hoče zanj moliti.

Presvitli cesar ni pomilostil hudodelnika. Izdahnul je na vislicah svojo dušo.

Starši! Naj vam bo ta žalosten dogodek v svarilen vzgled.

Birmskim botrom

kot jako lepo, vredno in pa ob enem pametno darilo za birmance

„Sveto opravilo“

ki so ga nekdanj spisali slavni Slomšek, in ki je lani izšlo v novi izdaji. Prodajalci po bukvarnah imajo mnogo lično vezanih molitvenikov, in nekateri so tudi dobri. A navadno kupovalci gledajo bolj na zunanjo obliko knjige, kot na notranjo vrednost, katere pa ni mogoče preceniti v eni polovici ure, ko se izbira preglejuje in kupuje molitvenik. V mnogih na zunaj lepih molitvenikih so pa molitvice brez smisla skupaj zmetane po vsebini in jeziku kaj slabo prirejene, da ni vseh priporočati. Z mirno vestjo si zategadel upamo — kakor že enkrat — lepo ponuditi novo »Sveto opravilo«. Prirejeno je tako, da si sega s sedanjim katekizmom roka v roko, ter obsega kolikor mogoče vse molitve in sv. maše, pobožnosti, litanije in bratovščine, ki se rabijo med letom in ki jih gg. katehetje priporočajo otrokom; ob enem je pa knjižica prirejena tako, da jo lahko rabijo tudi šoli odrasli ljudje. Da se je kat. tisk. društvo s to skrbno in okusno, ter jako vredno prirejeno knjižico ustreglo, kaže to, da so jo slovenski listi lepo pozdravili in da se jo vedno v jako mnogo izvodih naroča iz vseh slovenskih dežel. — Cena jej je 35 kr. v finem papirju in fini vezavi 70 kr., v še boljšem papirju po 80 kr. v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Po pošti 5 kr. več. Naj se terja tudi v drugih prodajalnicah po isti ceni. Priporočite jo tudi drugim!

Najboljše in najcenejše ure

se dobe pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gld. 50 kr. naprej,
srebrne ure > 4 > — > >
ure budilnice > 1 > 50 > >
stenske ure > 2 > — > >
očala > — > 30 > >

Dalnogledi, zlatnina in srebrnina po tovarniški ceni. 11 5-4

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 26-4

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim grotne skrbi za dostojen pogreb. To je najložje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okol 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weigl v Mariboru, Zofijini trg št. 3. 9 20-6

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovensčine in nemščine tudi pisмено dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Bolete

za stojino na živinskih sejnih s tekočimi številkami nareja na zahtevanje točno in po ceni Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, koroške ulice 5

priporoča naslednje knjige:

Marija žalostna mati. Molitvenik za počestje matere božje sedem žalosti z dodatkom za očitno in domačo službo božjo. Šesti predelan in pomnožen natis z krasno sliko Marija žalostna mati. Za postni čas najbolj primeren molitvenik; z večjim tiskom. Spisal Franc Ser. Bezjak, knezoškofijski duhovni svetovalec in župnik. Cena: v platno vezano z barvano obrezo 1 K 20, v usnji vezano z zlato obrezo 2 K 40; s pošto 10 vinarjev več.

Ključek nebeški. Molitvenik za bogoljubno mladino s krasno sliko Jezus prijatelj otrok. Sestavil Ivan Skuhala. Cena: ukusno vezan v platno 60 v, s pošto 70 v.

Duhovni vrtec ali molitvenik za katoliško mladež s podukom za sveto birmo. Najbolj primerno darilo za birmance. Z lepo sliko Jezus nebeški vrtnar. Peti natis. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 1 K 50, z zlato obrezo 1 K 70, s kopčijo 1 K 90; po pošti 10 vinarjev več.

Sveto opravilo. Molitvenik za mladino in tudi za odrasle. Spisal Jožef Čede, kapelan. Cena: v platno vezano 70 v, v usnji vezano z zlato obrezo 1 K 60 v; po pošti 10 v več.

Venec pobožnih molitev in svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo bogoljubnih kristijanov. Spisal duhovnik lavantinske škofije. Sedmi pomnoženi natis. Knjiga ima lepo sliko Marije brez madeža spočete, potem mašne molitve, venec pobožnih molitev in 290 svetih pesmi. Jako priljubljen molitvenik. Cena: vezan v usnji z barvano obrezo 2 K 80, z zlato obrezo 3 K 20, vezan v šagrin-usnje z zlato obrezo 3 K 40; s pošto 20 vinarjev več.

Katekizem o zakonu. Navod za katoliške zaročence in zakonske. Po P. Jožefu Höller, O. Ss. R., poslovenil duhovnik lavantinske škofije. Cena: 1 komad 30 vin., s pošto 35 vinarjev.

Bukve božje v naravi. Spisal dr. Alban Stolz, podomačil P. Hrisogon Majar, O. S. F. Cena knjižice 30 v, s pošto 10 v več.

V Marijinem Celju. Zgodovinske in potpisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru. Knjiga obsega 173 strani v 8°. Cena je 60 vin., po pošti 70 vinarjev.

Jeruzalemsko romanje. Spisal profesor J. Zidanšek. Knjiga zanimivo opisuje potovanje v Jeruzalem, sveto deželo in šege sedanjih prebivalcev. Krasita jo dve sliki. Obsega 207 strani v 8°. Cena knjige: broširana 70 v, kartonirana 90 v, v platno vezana 1 K 20 v; s pošto 10 vin. več.

Slovenske knjižice: Pod lipo I. zvezek. Črtice iz slovenske zgodovine. **Stari Slovani.** Za priprosto ljudstvo spisal Dobrogoj Velčki. Cena: 30 vin., s pošto 5 vin. več.

Socijalni demokrati novi kmečki prijatelji. Kmečko vprašanje zlasti z ozirom na knjižnico „Slovenskim kmetom v poduk in prevdarek“. Cena za 1 komad 6 vin., s pošto 11 vin., 50 komadov 2 K 50 vin., s pošto 2 K 80 vinarjev.

Kmetijska zadruga. Knjižica, ki uči, kaj kmetijske zadruge pomenijo, kako se snujejo in kako se uspešno vodijo. Spisal Ivan Kač. Komad 40 v, s pošto 45 v.

Gospodarske izkušnje sadjerejske, zlasti vinogradniške. Spisal Simon Gaberc, župnik Framski. Ponatis iz „Slovenskega Gospodarja“. S šestimi podobami. Cena knjige 40 v, po pošti 45 vinarjev.

Zbirka narodnih pesmi I. in II. snopič. Z priljudnimi, narodnimi in drugimi znanimi pesmi. Cena posameznemu snopiču 20 vin., s pošto 23 vinarjev.

Obrednik za cerkvenike ali natančen poduk za cerkvene služabnike. Neobhodno potrebna knjiga za Velikonoč in sploh za celo cerkveno leto. Cena 80 vin., po pošti 85 vinarjev.

Venec svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo bogoljubnih kristijanov. Sedmi natis. Cena za komad 1 K 50; s pošto 1 K 60 vinarjev.

Družbine bukvice za dekleta, ki so pri dekliski ali križevski družbi in tudi za druge pobožne ženske. Dvanajsti natis. Cena: v usnji vezane z mramornato obrezo 2 K 60, z zlato obrezo 3 K; s pošto 20 vin. več.

Vsakovrstne podobice, rožne vence in druge devocijalije s slovenskimi napisi.

Spomini na prvo sveto obhajilo 4—30 v.

Opozarjamo posebno na **lepe spomlnke za rajne s črnimi obrobki.** Tisek na zadnji strani oskrbimo točno in po ceni.

Rožne vence vsake velikosti in kakovosti prodajamo na drobno in debelo, tudi **rožne vence žalostne Matere Božje in preč. Spočetja** itd. Istotake **svetinjice s slovenskim napisom.** Imamo **lepe niklaste in medene križece** za rožne vence, na steno in posebno za častite duhovnike za sprevidenje bolnikov.

Razpošiljajo se samo proti predplačilu. Zneski pod 2 K se pošljejo lahko tudi v znamkah.